

5a edició de la caminada «Nit a Montserrat»

La Nit a Montserrat, organitzada per la delegació de Joventut del Bisbat d'Urgell, amb la col·laboració de les escoles Janer de Santa Coloma, Vedruna de Balaguer i Maria Immaculada de Tremp va viure, la nit del divendres 10 de maig, la seva cinquena edició. Els 75 participants van començar a caminar des de dos llocs diferents. Els més grans ho van fer des de Rubió (Añoia) i els altres des de Maians (Bages). En acabar es va celebrar una Missa i es va fer un àpat de germanor.

GLOSSA

Colònies i campaments, llavor de futur

Quan, arribat el mes de juny, parles amb responsables de centres d'esplai o agrupaments escoltes de moviments d'Església —i amb els seus monitors o caps—, no és gens estrany que la conversa derivi cap als campaments i les colònies d'estiu que s'apropen i cap als neguits i treballs que en comporta la preparació. Són unes activitats educatives consolidades, que ofereixen un servei que abraça les necessitats educatives en el lleure d'infants, adolescents i joves i que complementen la formació que els nois i les noies reben a la família, a l'escola, a la parròquia i al moviment. Aquesta consolidació ha d'anar lligada a un sentit de responsabilitat per a tots els qui, d'una manera o una altra, hi estan involucrats, per tal que aquest patrimoni no sigui només una herència molt valuosa, sinó una veritable llavor de futur social i eclesial.

Caldria que tots els que hi treballen aprofundissin, cada cop més, en el seu compromís educatiu. Vetllar per alguna cosa més que fer unes activitats. Sense activitat no hi ha educació, però l'activisme tampoc no educa. De la mateixa manera que cal animació, l'animació és totalment estèril sense un projecte global. Això significa, doncs, que no s'ha de renunciar mai a cercar una formació global de la persona, en totes les seves dimensions. En altres paraules,

cal actuar sempre amb fidelitat a uns objectius que han de ser fills d'unes opcions assumides interiorment i no només afirmades intel·lectualment, perquè això és el que defineix una tasca personal i el tarannà d'un grup i d'un moviment: estructurar un projecte educatiu amb identitat.

Ara bé, només és possible la identitat educativa d'una institució si els que s'hi mouen fan del seu projecte un estil de vida. Un educador veritable no fa d'educador, és educador. Cal renovar diàriament el compromís educatiu que significa ser monitor i, més en concret, d'una entitat d'Església. Només així s'entén que no n'hi ha prou amb l'especialització tècnica, sinó que s'ha d'acceptar íntimament la disposició a fer de la pròpia presència educativa un mestratge: acompanyar la vida d'infants i adolescents tot transmetent les conviccions bàsiques i ensenyant a valorar i actuar amb autonomia personal. Mestratge, en definitiva, que no és possible sense un equilibri personal fruit de l'arrelament en l'Evangeli, en el dir i fer de Jesús i en el testimoni personal. Jesús, model de persona, bon monitor i bon monitor bo, alegre, motivador, pacient, didàctic... que treballa en equip, que sempre hi és a totes i fins al final. «Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat» (1Jn 3,18).

Enric Puig i Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Per una reforma financera ètica i solidària

El papa Francesc recentment ha parlat davant un grup d'ambaixadors i als membres de la Fundació «Centesimus Annus» i ha demanat als responsables polítics que tinguin valor per afrontar una reforma financera ètica, remarcant que la solidaritat no és una almoda social, sinó un valor social.

Hi ha molts avenços, és cert, que contribueixen a l'autèntic benestar de la humanitat. Però també cal reconèixer que la majoria dels homes i les dones del nostre temps segueixen vivint en precarietat quotidiana, amb conseqüències funestes. Algunes patologies augmenten, la por i la desesperació s'apoderen dels cors de molts; l'alegria de viure va disminuint, la corrupció i la violència augmenten, la pobresa es torna cada vegada més impactant. Llitem molt per viure i, sovint, acabem vivint sense dignitat.

La crisi mundial que afecta les finances i l'economia posa en relleu les seves deformitats, i, sobretot, la greu manca d'una orientació antropològica, i així la persona humana queda reduïda a una sola de les seves necessitats: el consum. I pitjor encara, l'ésser humà és considerat avui com un bé que es pot utilitzar i llençar. En aquest context, la **solidaritat**, el tresor dels pobres, es considera sovint contraproductiu, contrària a la racionalitat financera i econòmica. Mentre que els ingressos d'una minoria van creixent de manera exponencial, els de la majoria van disminuint. Aquest desequilibri prové d'ideologies que promouen l'autonomia absoluta dels mercats i l'especulació financera, negant d'aquesta manera el dret de control dels estats, tot i estar encarregats de vetllar pel bé comú. S'instaura una nova tirania invisible, de vegades virtual, que imposa de forma unilateral i sense remei possible, les seves lleis i les seves regles. A més, el deute i el crèdit allunyen els països de la seva economia real i els ciutadans del seu poder adquisitiu objectiu. A tot això s'afegeix una corrupció tentacular i una evasió fiscal egoista, que han assumit dimensions mundials. I l'atur galopant priva del dret al treball i de la dignitat de guanyar-se el pa.

Fàbrica tèxtil a Bangladesh

Darrere d'aquesta actitud es troba el rebuig de l'ètica, el rebuig de Déu. L'ètica molesta, es considera contraproductiu, massa humana, perquè relativitza el diner i el poder; es veu com una amenaça, perquè rebutja la manipulació i la submissió de la persona. I és que l'ètica porta cap a Déu, que està fora de les categories del mercat. Déu és considerat per molts financers, economistes i polítics, com no manejable, fins i tot perillós, ja que crida l'home a la seva plena realització i a la superació de tot tipus d'esclavitud. L'ètica permet crear un equilibri i un ordre social més humà; «cal donar de nou la seva merescuda ciutadania social a la solidaritat» ha dit el Papa. I cita sant Joan Crisòstom: «No compartir amb els pobres els propis béns és robar i llevar la vida. No són nostres els béns que posseïm, sinó seus» (Homilia sobre Llâter 1,6). Seria convenient realitzar una reforma financera que fos ètica i, al seu torn que comportés una reforma econòmica saludable per a tots. I recorda que els rics han d'ajudar els pobres, respectar-los, promoure'ls. Solidaritat desinteressada i retorn a l'ètica en la realitat econòmica i financera. L'Església anima els governants a estar veritablement al servei del bé comú dels seus pobles. Són lliçons de convivència i de fe viscuda en la realitat social, que tant preocupa.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

MIQUEL RAMÓN FUENTES

Premi Bellarmino

Mn. Miquel Ramón és formador del Seminari Conciliar de Barcelona i professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL). Ha defensat la tesi doctoral, *El concepte de funció en biologia. Marc teòric i estudi d'un cas*, a la Universitat Gregoriana de Roma (PUG). Ha rebut el Premi Bellarmino, que s'atorga cada any a les dues millors tesis: una de teologia i una de la resta de facultats.

Què és el Premi Bellarmino?

El nom li ve del cardenal Roberto Bellarmino, un dels primers rectors de la PUG. La meua tesi, de filosofia, pertany al segon grup.

Què tractes a la tesi?

La tesi intenta establir algunes categories per al diàleg entre la filosofia i la biologia. Proposo un exemple de biologia molecular on, tot analitzant-lo des del punt de vista de la filosofia, ens permet veure com la biologia no es redueix exclusivament a les característiques físiques i químiques dels seus components materials, sinó que és necessari també un ordre, una estructura formal que és relativament independent de la matèria, però absolutament necessària per a la seva funcionalitat.

És possible l'entesa entre la ciència i la fe?

Sí que ho és. La fe i la ciència no es contraposen, sinó que són dues formes complementàries de mirar la realitat. Són dos mètodes diferents d'aproximar-nos al món. Passa com amb un quadre: podem limitar-nos a examinar químicament els colors de la seva superfície o bé fer una passa enrere i admirar l'obra en tota la seva esplendor. Un mètode no anul·la l'altre; al contrari, l'enriqueix.

Oscar Bardaji i Martín

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (III)

Santifica el teu nom

El que va començar per a Moisès a la vora de la bardissa ardent en el desert del Sinaí, s'acaba en la bardissa ardent de la creu. Realment, podem adreçar la paraula a Déu en el seu Fill encarnat. Ell forma part del nostre món. Ell s'ha lliurat a les nostres mans. Així, entenem què volem dir quan demanem que sigui santificat el nom de Déu. Es pot abusar del nom de Déu, i d'aquesta manera podem desfigurar la imatge de Déu. Com més ell es dona a les nostres mans, més podem eclipsar la seva llum.

Martin Buber va dir un dia que, a la vista de tots els abusos infames comesos en el nom de Déu, l'home ja hauria d'haver perdut el valor d'invocar-lo. Però ja no parlar més d'ell seria rebutjar clarament l'amor que ens ofereix. Només amb la més gran veneració, diu Buber, podríem recollir els fragments del seu nom profanat i intentar així purificar-lo. Nosaltres sols no ho podem fer, això. Només podem pregar que ell mateix no deixi que s'apagui la llum del seu nom en aquest món.

Aquesta petició és també per a nosaltres un gran examen de consciència: com tracto jo mateix el sant nom de Déu? Em presento temorós davant el misteri de la bardissa ardent, davant la seva incomprendible proximitat, encara més davant la seva presència en l'eucaristia, que realment és posar-se a les nostres mans? Vetlló per evitar que la santa companyia de Déu amb nosaltres no s'abaixi en el llot, sinó que ens alci a la seva santedat i puresa?

Joseph Ratzinger-Benedict XVI

(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

«El segle XXI serà místic o no serà»

Per més que alguns dels nous fenòmens facin basarda, no s'ha de demonitzar el reencantament postmodern, ja que en conjunt posa de manifest l'anhel d'Absolut que impregna la condició humana. Malgrat els re-cels que desvetllen les noves religiositats, el cristianisme no pot desapropiar aquesta oportunitat per enriquir-se i alhora compartir la seva experiència.

Les espiritualitats alternatives el poden ajudar a adonar-se del valor de l'experiència espiritual i recuperar així el patrimoni místic conservat en la seva tradició. Cal completar la intuïció d'André Malraux, segons la qual «el segle XXI serà místic o no serà», amb la corresponent de Karl Rahner: «El cristià del segle XXI serà místic o no serà.»

El nou context facilita el camí de diàleg del cristianisme amb les altres grans tradicions religioses. Potser sigui el moment de descobrir en els altres creients no pas uns veïns incòmodes, sinó uns companys de viatge amb qui avançar junts pel camí vers l'Etern.

D'altra banda, el cristianisme no pot renunciar als avenços de la modernitat, que ha de continuar nodrint-ne el pensament. El discurs de la Il·lustració no està ni de bon tros esgotat. Fins i tot és possible que els cristians l'hagin de preservar tal com van fer amb el llegat clàssic durant l'edat mitjana.

Josep Otón

(*El reencantament postmodern*. Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La Paraula de Déu és l'estrella polar que ens assenyala la ruta

Sortides de la crisi. Propostes per a una economia solidària». Aquest va ser el tema de l'última sessió del seminari «Societat, creença, pensament», a la Sala Pere Casaldàliga (Claret). L'enfocament va ser l'ésser humà amb una vida digna. La paràbola del Bon Samarità va il·luminar la temàtica.

Per a un jueu, qui és el proïme! És tot membre del poble de Déu (*Ex 20,16s*). Per a aquesta paràbola, tothom qui s'atansi als altres amb amor és veritable proïme, encara que sigui un estranger. El sacerdot i el levita, experts en la llei, passen de llarg. El seu cor no estava convertit al Déu de la misericòrdia. Al contrari, el qui estima, paradoxalment, és un samarità, un estranger odiat pels jueus. És veritat que ell no té els coneixements de la llei que tenen els sacerdots i els levites, però se'n compadís. Té un cor compassiu que sap expressar-se a través d'un amor eficaç. L'amor compassiu (*Lc 10,37*) davant els pobres i els pecadors és, segons Lluc, un dels trets de Déu (*Lc 1,54; 6,36*) i l'explicació que Jesús adopta davant els pobres i pecadors (*Lc 17,13; 18,38*). Aquesta misericòrdia, cal que passi damunt de qualsevol altra consideració en la vida concreta dels deixebles de Jesús. En aquest gest del samarità, l'Església de tots els temps hi reconeix un aspecte fonamental de la seva missió: la d'aixecar tots els homes i les dones caiguts pels camins de la història.

P. Ignasi Ricart

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 10. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [2Co 1,1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.
- 11. ■ Dimarts** [Ac 11,21b-26;13,1-3 / Sl 97 / Mt 5, 13-16]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858).
- 12. ■ Dimecres** (□ Tortosa) [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana.
- 13. □ Dijous** [2Co 3,15-4,1.3-6 / Sl 84 / Mt 5,20-26]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.
- 14. ■ Divendres** [2Co 4,7-15 / Sl 115 / Mt 5,27-32]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.
- 15. ■ Dissabte** [2Co 5,14-21 / Sl 102 / Mt 5,33-37]. Sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Beilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.
- 16. ■ † Diumenge vinent**, XI de durant l'any [2Sa 12,7-10.13 / Sl 31 / Ga 2,16.19-21 / Lc 7,36-8,3 (o més breu: 7,36-50)]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir.

DIUMENGE X DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,17-24)

En aquells dies, el fill d'una dona, mestressa de casa, es posà malalt, i la malaltia s'agreuà tant que el noi expirà. La dona digué a Elies: «Per què et ficaves amb mi, home de Déu? Veig que has vingut a casa meua per fer presents a Déu les meves culpes i fer morir el meu fill». Ell li digué: «Dóna-me'l». Elies el prengué dels braços de la mare, el pujà a l'habitació de dalt, on ell vivia, el posà al seu llit i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu, ¿fins a la viuda que m'acull, li feu aquest mal de fer morir el seu fill?» Després s'estirà tres vegades sobre el noi i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu: feu, si us plau, que l'ànima d'aquest noi torni dintre d'ell». El Senyor escoltà el crit d'Elies: l'ànima del noi tornà dintre d'ell, i recobrà la vida. Elies el prengué, el dugué de l'habitació de dalt a la planta baixa de la casa, el donà a la seva mare i li digué: «Mira, el teu fill és viu». La dona digué a Elies: «Ara sé de cert que ets un home de Déu i que són del Senyor les paraules que anuncies.»

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor! / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics: / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; / ajudeu-me, Senyor. / Heu mutat en joia les meves penes. / Senyor, Déu meu, us lloa- ré per sempre. R.

Resurrecció del fill de la viuda. Miniatura del Missal del cardenal Cisneros, Biblioteca Nacional (Madrid)

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 1,11-19)

Germans, vull que ho sapigieu: la Bona Nova que us vaig anunciar no ve dels homes, perquè no l'he rebuda de cap home ni l'he apresada de ningú: l'he rebuda per una revelació de Jesucrist. Ja heu sentit parlar del meu comportament en el judaisme: amb quina fúria jo perseguia l'Església de Déu i l'atropellava; sobrepassava dins el judaisme molts compatriotes de la meua edat, ja que era molt més zelós de les tradicions dels meus pares. Però Déu m'havia escollit des de les entranyes de la mare i m'havia cridat per la seva gràcia. Quan a ell, doncs, li semblà bé, em revelà el seu Fill, perquè jo l'anunciés als qui no són jueus. Tot seguit, sense haver consultat cap home de carn i sang, sense haver pujat a Jerusalem a trobar els qui ja eren apòstols abans que jo, me'n vaig anar a l'Aràbia, i d'allà vaig tornar a Damasc. Només tres anys més tard vaig pujar a Jerusalem per conèixer Quefes i vaig passar quinze dies amb ell. Dels altres apòstols no en vaig veure cap, fora de Jaume, el germà del Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 7,11-17)

En aquell temps Jesús se n'anà a un poblet anomenat Naïm. L'acompanyaven els deixebles i molta gent. Quan s'acostaven a l'entrada del poble es trobà que duïen a enterrar un mort, fill únic d'una mare viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare. Així que el Senyor la veié, se'n compadi i li digué: «No ploris». El Senyor s'acostà al fèretre i li posà la mà al damunt. Els qui el portaven s'aturaren, i ell digué: «Jove, aixeca't». El mort es posà assegut i començà a parlar. I el Senyor el donà a la seva mare. Tots quedaren esglaiats i glorificaven Déu. La gent deia: «Ha aparegut entre nosaltres un gran profeta». Deien també: «Déu ha visitat el seu poble». Per tot el país dels jueus i per tota la rodalia s'escampà aquesta anomenada de Jesús.

▶ Lectura del libro primero de los Reyes (1Re 17,17-24)

En aquellos días cayó enfermo el hijo de la señora de la casa. La enfermedad era tan grave que se quedó sin respiración. Entonces la mujer dijo a Elías: «¿Qué tienes tú que ver conmigo?, ¿has venido a mi casa para avivar el recuerdo de mis culpas y hacer morir a mi hijo?». Elías respondió: «Dame a tu hijo». Y tomándolo de su regazo, lo subió a la habitación donde él dormía y lo acostó en su cama. Luego invocó al Señor: «Señor, Dios mío, ¿también a esta viuda que me hospeda la vas a castigar haciendo morir a su hijo?». Después se echó tres veces sobre el niño, invocando al Señor: «Señor, Dios mío, que vuelva al niño la respiración.» El Señor escuchó la súplica de Elías: al niño le volvió la respiración y revivió. Elías tomó al niño, lo llevó al piso bajo y se lo entregó a su madre diciendo: «Mira, tu hijo está vivo.» Entonces la mujer dijo a Elías: «Ahora reconozco que eres un hombre de Dios y que la palabra del Señor en tu boca es verdadera.»

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado, / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles, suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante, / su bondad de por vida. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí, / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas; / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 1,11-19)

Os notifico hermanos que el evangelio anunciado por mí no es de origen humano; yo no lo he recibido ni aprendido de ningún hombre, sino por revelación de Jesucristo.

Habéis oído hablar de mi conducta pasada en el judaísmo: con qué saña perseguía a la Iglesia de Dios y la asolaba, y me señalaba en el judaísmo más que muchos de mi edad y de mi raza, como partidario fanático de las tradiciones de mis antepasados. Pero cuando Aquel que me escogió desde el seno de mi madre y me llamó a su gracia, se dignó revelar a su Hijo en mí, para que yo lo anunciara a los gentiles, en seguida, sin consultar con hombres, sin subir a Jerusalén a ver a los Apóstoles anteriores a mí, me fui a Arabia, y después volví a Damasco.

Más tarde, pasados tres años, subí a Jerusalén para conocer a Pedro, y me quedé quince días con él. Pero no vi a ningún otro Apóstol excepto a Santiago, el pariente del Señor.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 7,11-17)

En aquel tiempo, iba Jesús camino de una ciudad llamada Naïm, e iban con él sus discípulos y mucho gentío. Cuando estaba cerca de la ciudad, resultó que sacaban a enterrar a un muerto, hijo único de su madre, que era viuda; y un gentío considerable de la ciudad la acompañaba. Al verla el Señor, le dio lástima y le dijo: «No llores.» Se acercó al ataúd (los que lo llevaban se pararon) y dijo: «¡Muchacho, a ti te lo digo, levántate!» El muerto se incorporó y empezó a hablar y Jesús se lo entregó a su madre. Todos, sobrecogidos, daban gloria a Dios diciendo: «Un gran Profeta ha surgido entre nosotros. Dios ha visitado a su pueblo.» La noticia del hecho se divulgó por toda la comarca y por Judea entera.

COMENTARI

Jove, aixeca't

El relat evangèlic ens rememora la resurrecció d'un jove difunt, fill d'una vídua del poblet galileu de Naïm, a prop del Tabor.

Ja a l'Antic Testament els profetes Elies i Eliseu havien estat protagonistes de la resurrecció de joves, fills de mares desconsolades. Un d'aquests relats el llegim avui com a primera lectura i preparació de l'evangeli.

El profeta Elies amb la seva pregària confiada i els seus gestos d'escalf retorna l'ànima al jove difunt. Això provoca la confiança de la mare en el profeta, que queda ratificat com a enviat del Senyor.

Jesús porta a plenitud l'Antic Testament. Si el profeta Elies revivifica el noi amb els gestos i la pregària, Jesús ressuscita el difunt amb la força de la seva paraula; el seu mot d'ordre resulta efectiu. Mentre el profeta prega Déu, l'únic que pot retornar a la vida un difunt, Jesús, en canvi, per la seva voluntat, expressada en l'ordre que dona, és el qui ressuscita el jove.

La reacció de la gent resulta lògica. Una tal manifestació de poder diví provoca, alhora, l'esglai i la lloança. L'esglai perquè obre la porta a un poder totalment transcendent a les possibilitats humanes. La lloança perquè aquest poder apareix com a benèfic i salvador de les febles humanes.

El relat conclou amb una confessió de fe per part de la gent: Déu ha visitat el seu poble. La «visita de Déu» és una expressió de l'Antic Testament per significar la decisió de salvar el poble en una situació difícil: així, Déu visita el poble esclau a l'Egipte, i el visita igualment quan els enemics el mantenen subjugat, per tal de salvar-lo. En Jesús, Déu ha visitat i redimit el seu poble. D'aquesta manera, la profecia de Zacaries, el pare de Joan Baptista, s'ha acomplert (cf. Lc 1,68.78).

En Jesús se'ns fa present el Déu de la vida que vol que la humanitat sofrent s'aixequi de les seves nafres, i, per això, també nosaltres el lloem.

Jordi Latorre, SDB

Confirmacions a Guissona

El dia 11 de maig al vespre, solemnitat de l'Ascensió del Senyor, a la parròquia de Sta. Maria de Guissona, l'Arquebisbe d'Urgell va conferir el sagrament de la Confirmació a 16 joves i 1 adult. Estava acompanyat pel Rector Mn. Ramon Balagué i altres sacerdots.

Els va animar a viure la joia de l'Ascensió que és la glorificació del Fill de Déu, ja que donar-li glòria és sempre lloar-lo de tot cor i seguir els seus manaments. També els exhortà a l'alegria de la fe donant-ne testimoni, i a acollir la benedicció que Jesucrist va deixar als apòstols en anar-se'n cap al cel, i que és el gran do de l'Esperit Sant. Aquest Esperit vol fer en els qui reben la confirmació les obres de veritat i amor que realitzava el mateix Jesús.

Confirmacions a Bellver

Diumenge dia 12 de maig, solemnitat de l'Ascensió, l'Arquebisbe d'Urgell va administrar el sagrament de la Confirmació a tres joves de la parròquia de Sant Jaume de Bellver de Cerdanya.

Anava acompanyat per Mn. Carles Rivas, rector *in solidum* i Mn. David Codina.

Animà els joves a viure la fe amb coratge, sense por, segons el lema de l'Any de la Fe al Bisbat d'Urgell, i sobretot confiant en la força de l'Esperit de Déu que rebien per la confirmació. Crist pujà al cel però no ens deixà pas orfes, ni sols o abandonats. Ell es va comprometre per sempre amb la humanitat i des de la dreta de Déu, intercedeix, ajuda, guia i sosté tots els membres de l'Església. És la seva glorificació que ens omple de joia.

La Pasqua del Malalt se celebra a Ponts

«Déu és Amor i la seva Paraula és una paraula de vida. En la celebració de la Pasqua celebrem el pas de la mort a la vida», explicà Mons. Vives en la salutació a les gairebé dues-centes cinquanta persones que es van aplegar el matí de dissabte, 11 de maig, a la sala d'actes municipal de Ponts per participar en la Pasqua del Malalt. Hi van arribar d'arreu del Bisbat; molts relacionats amb la sanitat o la cura de la gent gran per la seva professió o per les tasques de voluntariat que desenvolupen habitualment a les parròquies de la Diòcesi; i també gent d'altres moviments eclesials, com l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, que volgueren compartir la jornada i reflexionar al voltant del lema amb què havia estat convocada: «Vés, i tu fes igual» (Lc 10, 37), la frase que Jesús diu al mestre de la llei al final de la paràbola del Bon Samarità.

Hi van participar també molts veïns de Ponts, encapçalats per l'Alcalde, Il·lm. Sr. Francisco García, i la Regidora de Sanitat i Serveis Socials, Sra. Margarida Sorribes, i hi van assistir el Vicari general, diversos Arxiprestos i una àmplia representació dels Germans Franciscans de Creu Blanca de la Llar Santa Anna del Castell del Remei.

La trobada començà amb la salutació de l'Alcalde, i després prengué la paraula la Gna. Montserrat Font, SFU, Delegada diocesana de Pastoral de la Salut, que agrai l'acollida de la vila i de les seves autoritats, i la participació dels presents en aquesta diada en què «celebrem que ens uneix a tots la flama de Jesús ressuscitat».

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Vives, va explicar en la seva intervenció, com la promesa de Déu d'una vida nova («Jo faig que tot sigui nou», Ap 21,5) «no és una promesa només per al més enllà, sinó també per al més ençà», que es realitza dia a dia cada cop que ajudem a un malalt, cada cop que fem costat als més febles, cada cop que obrem d'acord amb les ensenyances de Jesús.

Mn. Manuel Pal, Consiliari de Vida Creixent, desenvolupà la ponència del matí, centrada en la paràbola del Bon Samarità.

Concurs Bíblic a Urgell

Els premis del Concurs Bíblic d'enguany es van lliurar el 18 de maig al Palau episcopal. En aquest concurs participen els nois i noies d'Urgell i,

cada any, el convoca la Federació de Cristians de Catalunya (Grup de Terrassa) per a tots els joves de Catalunya i Andorra, amb l'ajuda de la Conferència Episcopal Tarraconense. Va presidir l'acte l'Arquebisbe d'Urgell amb el Vicari general Mn. Ignasi Navarri i el Delegat diocesà d'Ensenyament d'Urgell Mn. Josep Chisvert. Hi va haver una nombrosa assistència dels premiats i els seus familiars, així com representats de les escoles i parròquies premiades en el grup d'institucions.

Confirmacions a Puigcerdà

Diumenge dia 12 de maig l'Arquebisbe d'Urgell visità la parròquia de Santa Maria de Puigcerdà, i a la tarda conferí el sagrament de la confirmació a 44 joves de la parròquia.

Primer dinà fraternalment amb vuit preveres de la Cerdanya, i després visità la Capella de Crist Salvador de Puigcerdà, acompanyat pels dos mossens al servei de la parròquia, Mn. Josep Grau i Mn. Cinto Busquet. S'interessà pel moment que viu la ciutat i l'ús que té aquella capella situada a la part baixa de la ciutat.

Posteriorment es dirigí a l'Hospital de Puigcerdà i visità la seva Capella del Sant Àngel Custodi, i tingué una entrevista amb la germana Josefa Bravo, de l'Institut de les Germanes del Sant Àngel, fundades pel Cardenal Salvador Casañas l'any 1887, i que ha servit durant més de quaranta anys els malalts de l'Hospital de Puigcerdà. Visità la seva casa, s'interessà per les seves necessitats i li demanà que perseverés en el seu servei d'oci i atenció a les persones de la vila.

Reconeixement d'imatges

Si trobeu aquesta icona podeu fer parlar les imatges. Per veure-ho seguieu aquestes instruccions:

- 1 Descarregueu-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android
- 2 Apunteu amb el vostre dispositiu a la imatge que contingui la icona

Per assegurar un bon funcionament, cal que quan enfoqueu la imatge no es projectin ombres. També cal que mantingueu el paper lleu. Finalment, cal que visualitzeu la imatge sencera a la pantalla del vostre dispositiu

Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

LA PLETA

Se celebra el proper dissabte 15 de juny la Jornada Diocesana en motiu de l'Any de la Fe

El proper 15 de juny tot el Bisbat d'Urgell està cridat a participar en la Jornada Diocesana de celebració de l'Any de la Fe. Una diada molt especial, de germanor i per tal de compartir la nostra experiència de fe.

La trobada començarà a les 10 h, al Seminari Diocesà, on hi haurà lloc per aparcar, es faran les inscripcions, es lliuraran els tiquets del dinar als qui l'hagin demanat, i es donarà un esmorzar als qui vagin arribant.

De les 10 a les 13 h, a la Plaça dels Oms, hi haurà una fira d'entitats, amb regals, informació, acollida de les delegacions, les entitats i les diferents organitzacions del Bisbat. Hi ha previstes activitats infantils per a la mainada que vinguin amb els seus pares a passar aquesta diada.

Des de les 11 h a la Sala Sant Domènec, es durà a terme l'acte central del dia: una experiència de

JORNADA DIOCESANA D'URGELL ANY DE LA FE

TROBADA DE PARRÒQUIES I MOVIMENTS DIOCESANS
ESPAI PER A LA CONVIVÈNCIA
DINAR DE GERMANOR
SOLEMNE CELEBRACIÓ EUCARÍSTICA A LA CATEDRAL

La seu d'Urgell - 15 juny 2013

Informa-te'n a la teva parròquia o al telèfon 973 35 00 54
www.bisbaturgell.org

fe, tot compartint els testimonis de diverses persones. En acabar, una cantada de Caramelles posarà el punt final a l'acte, i a les 13 h es durà a terme una Missa solemne a la Basílica Catedral de Santa Maria d'Urgell, presidida per Mons. Joan-Enric, Arquebisbe d'Urgell, participada per tots els grups i animada pels joves de la diòcesi.

A les 14.30 h se celebrarà un dinar de germanor a La Salle, en el que tothom podrà participar, ja sigui amb demanda prèvia o bé portant el menjar de casa i activitats de lleure.

Aquest serà un gran aplec diocesà que ajudarà a experimentar la joia de creure a tots els qui formem l'Església diocesana d'Urgell, i vol mostrar la bellesa de la fe a les persones que ens envolten, a tot el món.

Comissió preparatòria de l'Any de la Fe